

Cziczó Attila:

HÚSVÉT A HEGYTETŐN

musical

Szereplők:

Chantal	szoprán	<i>francia;</i>
Jean-Michel úr	tenor	<i>francia;</i>
Sylvie anyó	alt	<i>francia;</i>
Lapos úr	bariton	<i>magyar;</i>
Pavel deák	tenor	<i>cseh;</i>
Imre atya	basszus	<i>magyar;</i>
Colette	mezzo	<i>francia;</i>
Beata	szoprán	<i>francia-magyar;</i>

Játszódik 1821. Nagyszombatján a Francia Alpokban.

FOGADÓ BELSŐ. Balról két ajtó - konyha, Sylvie szobája -, jobbról egy ajtó - Lapos szobája -; hátul galéria, rajta két ajtó középen - Jean-Michel úr szobája, Imre atya szobája -, balra kijárás -Pavel és Colette feltételezett szobája. A fogadóban egy nagy ebédlőasztal, két kis asztal, a falon festmények - az egyik Lapos úrról -, hátul a fal mellett egy komód.

Sötét színpad, a zene felütésére hirtelen világos lesz, Jean-Michel úr énekel. A színen van mindenki, kivéve Sylvie anyót és Colette-et, aki majd dal közben érkezik meg.

REGGELI

Jean Hát akkor jó étvágyat kívánok!
Élvezzünk minden egyes falatot!
Kanalazzuk a kávé,
amíg Colette a cipót szeli,
élvezzük az ízeket!
Ez a gőz testemet felüdíti.

Megjött a cipó,
a kemence kedvence.
"Zsö doá manzsé!"
Remek volt a "bulanzsé!"
Jó étvágyat hát!

Mindenféle evésnél lényeges a jókedély.
Reggelineél, ebédnél, senkivel se veszekedjél!
Felejtsd el a bánatod,
tegyél félre minden bajt!
Mosolyt kíván arcodra
a puha cipó és a sajt.

A reggelineél nincsen jobb,
az ember jókat nevet.
Kettő-három móka között
finom falatokat ehet.
A reggelineél nincsen jobb!
A hosszú álom után
megtöltjük a hasunkat,
hadd feszüljön a ruhánk!

kórus A reggelineél nincsen jobb,
az ember jókat nevet.
Kettő-három móka között
finom falatokat ehet.
A reggelineél nincsen jobb!
A hosszú álom után
megtöltjük a hasunkat,
hadd feszüljön a ruhánk!

Dal közben belép Chantal. Nem látszik rajta, hogy apáca. Rongyos ruhában, csapzott hajjal, látszólag nagyon fáradtan és kimerülten érkezik. Lapos odamegy hozzá és mutatja neki, hogy fizetnie kell. Chantal néhány fémpénzt vesz elő, Lapos legyint és elküldi a lányt. Odaszalad Beata, megfogja a lány kezét, erre Lapos megenyhül. Beata és Chantal kimennek a kislány szobájába.

Lapos Eridj Colette, szólj asszonyodnak, hogy jöjjön már! Colette el
Hogy ez az öreg kurtizán hetven évesen is ilyen kényes legyen!

Pavel Lapos or meket mand!

Lapos Isten nem ver bottal. Csak anyóssal! Bocsásson meg atyám!

Imre Isten nevét szádra ne vedd!

Lapos Jól van, jól van. Colette után kiált Hé, te frajla, mi lesz már?

Jean Jól láttam, hogy új vendég érkezett?

Lapos Valami állapotos lányka. Most hol adjak neki helyet? Minden szoba belakva. Még megbabázik itt nekem!

Pavel Ament latam, Beata megszerete.

Lapos Az a lyány szeret mindenkit. Még ezt a hárpia öregannyát is.
Megjelenik Sylvie anyó a galérián. Dal közben kecsesen lejön az asztalhoz, majd leül a reggelizők közé.

BON JOURNÉE

Sylvie Miért sietnek uraim?
Minek ez a zabálás?
Várjanak az evéssel,
kell még egy kis dumálás!

férfiak Bon journée, őnagysága felébredt!
Biztos szépet álmódott és ifjúsága feléledt!

Sylvie Á, ti nyamvadt bornyelők,
jár a szátok egyfolytában.
Mit tudjátok, mennyit ér
egy érett asszony éji álma!

férfiak Bon journée, őnagysága felébredt!
Álmából a valóságba felébredve elképedt.

Colette Asszonyom, az urak megint
gúnyolódva fogadnak.
Vigyázzon a türelmére,
fölényben a férfihad!

Sylvie Nem törődöm férfi szóval,
mind csak egyet akarna.

férfiak Fiatalabb lenne,
talán tíz ujjára akadna!

Sylvie Hagyjuk most a háborúsdit,
adjanak egy falatot!
Elég volt a szöveg,
most már én is inkább harapok.

férfiak Bon journée, őnagysága felébredt!
Évésre használja száját, ne pedig a beszédre!

Sylvie Jól van drága kedveseim,
iszom kávé, eszem cipóm.
Utána majd meglátjuk,
hol csattan a fehér cipőm!

Lapos Na, megjött. Egyen, aztán az oldalbordája majd elrakodik.
Sylvie Kedveseim, hadd lám, mivel tömik hatalmas kanfejüket!
Jean Sylvie anyó meleg vasat szorongat. Nem lesz ennek jó vége!
Sylvie Jean-Michelem, ne menjünk bele újabb szópárbajba! Megint
veszítene, mint az a hatalmas Napóleonja. Magának én vagyok a
Waterloo-ja. De mit tegyek? Ilyen vagyok. Egy ártatlan ...

Jean ... ártatlan?
Sylvie Szűzies ...
Pavel ... szuzias? Ho!
Sylvie Kiszolgáltatott teremtés.
Lapos A teremtésit!
Pavel O ... oz aszonysag mer bant mendeg?
Sylvie Ki bántott? Semmi bajom nincsen veled, kölkök. Ferde vagy, mint
a torony Pízában, ennyi. Tudod, ez kissé bizarr nekem.

Pavel Mast es bant!
Jean Ugyan már Pavel, csak tréfa ez! Nem szabad az ilyen
csipkelődést komolyan venni. Mesélj inkább, hogy haladsz?

Pavel Mevel?
Jean "Mevel, mevel!" A verseiddel.
Pavel O veresemel? Erdegli ont?
Jean Persze. persze ...
Lapos ... a pénzemmél meg mi lesz, he? Te akasztófára való! Hány
reggeli, ebéd, vacsora! És a kvártély?

Pavel O padlason? Nonno, Lapos or! Mandtam mar ezer cer. Csak oz oz
egy, o legalso ... legelso. O mendenet eldonto, horacioszokat,
dantekat, molireket, raszeneket elsopro nehany srr ... sör ... sor
...

Lapos ... bor.
Pavel Bor. He-he!
Lapos He-he-he ... te szláv csaló! *Jean közéjük ugrik*
Jean Nyugalom, Lapos úr!
Lapos Maga meg mit lábatlankodik itt? Hagyjon agyoncsapni ezt a
kölköt!

Jean Az a kevés pénz még várhat.
Lapos Kevés?!

Jean Inkább azt mondja el, ki a mi új vendégünk? Az az állapotos lányka.
 Sylvie Miféle lányka?
 Lapos Olyan ... olyan vendégforma ...
 Sylvie ... az én fogadómban egy állapotos nőszemély? Mi ez itt, babaház? Én meg a bába?
 Pavel Ez o bábo házo. He-he ...
 Sylvie Kuss!
 Pavel Jol van no!
 Lapos Na, atyám, maga szerint Isten bottal ver?
 Imre Isten a jót jutalmazza, a gonoszt bünteti.
 Sylvie Akkor mi egy borbanázott istenszolgájával bűnhődünk.
 Pavel Emre otyo jo omber!
 Sylvie Ez meg a másik! Az ingyenélők díszpéldánya. A főztömet is zabálja két pofára.
 Pavel Onyoka! O foztye oj pampas, hogy nem lehet csak egy csipigitni. Ezeket oz etkeket le kel tereperne! Gyozni kel, ment o serog elen! Ezek oz izek, o foranca izek!

PAVEL ÉS AZ ÍZEK

Pavel Vélhetően tudnak róla, hány vidéket bejártam, vélhetően sok országról mesélhetnék egyfolytában, vélhetően volt már ilyen ember, de nagyon kevés ...
 kórus Fejezd be a mondatot, halljuk már, miről beszélsz!

Pavel Mint tapasztalt világjáró, sok-sok helyen ettem. Mint tapasztalt nagyevő, sok ízt megismertem. Mint tapasztalt gyomor, csak a jót választom ...
 kórus Fejezd be a mondatot, halljuk hogyan folytatod!

Pavel Dicsérnem kell a francia ízeket!
 Dicsérnem kell a konyhát, ahol ehetek!
 Dicsérnem kell ezt a csodás kiszolgálást ...
 kórus Fejezd be a mondatot, halljuk már a felsorolást!

Pavel Escargot! Az escargot csodás.
 Az escargot csodás, ha csúszik, ha érzem a zamatát!
 A citrom sem rontja el.
 kórus Hát fogyaszd el!

Pavel Saláta! A francia saláta.
 A francia saláta mindig és mindenhol az asztalon áll.
 A szósz sem rontja el.
 kórus Hát fogyaszd el!

Pavel Fromage fondu! A fromage fondu.
 Ha valaki erre jár, kóstolja meg a fromege fondu-t!
 Nem bánja meg.

- kórus Hát edd csak meg!
- Pavel Artichaut! Artichaut!
Az ebéd, a reggeli, a vacsora fénypontja.
Nem bánod meg.
- kórus Hát edd csak meg!
- mindenki Edd csak meg, aztán igyál!
Ha tele vagy, kell, ami nyugtatja gyomrodát.
A francia bor.
Sosem jön rosszkor.
Egyél és igyál!
- Lapos Gyerek, egyél, igyál, de húzd meg magad, mert ütök!
Colette Mint az utolsó óra.
- Pavel En nam ozt montam, hogy jo egy elni, de mogerthetnek, hagy
nehez o poetaknak.
- Beata Chantalnak a szobámban adtam helyet. Talán már a napokban
megszületik a baba.
- Sylvie Na, megmondtam!
- Lapos Maga csak ne mondjon meg semmit! Ha már itt van a lány, itt
is marad. Csak nem hagyjuk magára!
- Imre Aztán miféle lány ez, aki csak úgy magában kóborol itt a
hegyekben?
- Beata Chantal a neve és meg kellett szöknie, mert gyermeket vár. S
azt mondta, hogyha Isten gyermeke vétket követ el, akkor
bűnhődnie kell. Ezért menekült a hegyekbe.
- Sylvie Miféle Isten gyermeke?
- Beata Chantal egy apáca, de azt kérte, hogy ezt ne mondjam el
senkinek.
- Lapos Ne is mondd el senkinek, lányom! *nevet* Hogy mik vannak!
- Imre Micsoda szörnyűséget kell hallanom! Az Úr jóságát és szeretetét
így eltékozolni! Kiátkozni! Ebben a bűnnel telt pillanatban
kiátkozni!
- Lapos Nem úgy van az, he! Én is hitben élek, mint mindenki e házban
...
- Sylvie Te csak ne beszélj mindenki nevében! Ha az atya kiátkozza,
nekem nyolc! De hogy itt marad-e, azt majd én eldöntöm.
Gyertek! Beataval és Colette-tel kimegy
- Lapos Imre atya ...
- Imre Szörnyűség! Bocsáss meg Istenem! *kirohan*
- Pavel No, mast me lesz?
- Lapos Mondjon valamit, Jean-Michel úr! Mégiscsak egy tanult ember.
Egy tiszt.
- Jean Nehéz megítélni a szent embereket. Nem is igazán akarok erről
beszélni. Egy emléket szakított fel bennem ez a fiatal lány. Talán
egy éve sincs, vagy inkább fél éve annak, mikor ez történt. Nagy
sebesülten kerültem egy kolostorba. Napokig nem is tudtam

magamról, nagy volt a lázam. Egy fiatal nővér ápolt. Nagyon sokat segített. Sokat beszélgettünk, majdhogynem vitatkoztunk. A hitről, az áldozatokról. Nem értettünk mindenben egyet. Sőt! Aztán ...

- Lapos Szerelem? Szerelembe estek, mi?
Jean Mit tagadjam, így történt. Képzeltetik! Egy üldözött katonatiszt és egy majdhogynem gyermek apáca. Egy kedves, bájos, értelmes gyönyörű lány. Nehéz volt a búcsú. Engem a császár várt, őt pedig ... hisz értik.
- Pavel Erdekes!
Jean Így hát felkavart ez a mostani eset. Azt hittem, már sikerült elfelejtenem. Még a nevét sem tudom. Nővérke! Csak így hívtam. *nevet* Na, megyek. *el*
- Pavel *kis szünet után* Lapos or! Es ho ez o lanyka, mog oz a lanyka ogyanoz?
- Lapos Beszélz itt sületlenségeket! Mondta Jean-Michel úr, hogy ... Nem mondta. Akkor meg ne járjon az eszed ilyeneken!
- Sylvie *jön be nagy lendülettel, mögötte Colette* Megáll az eszem!
Lapos Na?
Sylvie Maradhat, persze, hogy maradhat. Kinek ártana? Még gyerek! Értitek, gyerek! Colette eridj, hívd az atyát! *Colette el*
- Lapos Így van ez rendjén. Csak nem hajtjuk el a háztól! Itt mindenki ingyen élő, nem számít, hogy eggyel több, vagy kevesebb. *jön be az atya*
- Sylvie Imre atya, jól él itt közöttünk?
Imre Megvagyok.
Sylvie Szenved hiányt kosztban, kvártélyban?
Imre No azt nem, de ...
Sylvie És italban?
Imre Abban sem.
Sylvie Na, akkor hagyja békiben azt a lányt! Ne akarja, hogy goromba legyek. Ezeket a szent ügyeit intézze el magában. Elmélkedéssel, vagy ahogyan szokta.
- Imre Az ördöggel cimborálsz, te ...
Sylvie Megbékélt, vagy nem?
Imre Ám legyen.
Sylvie Erről van szó. Látszik, hogy maga is az a magyar fajta? Mint az én vejem. Egy francia, az nem ilyen. Szabad nép, szabad ország. Igaz-e?
- Colette Így van, asszonyom.
Lapos Mi ez itt, he? Méghogy a magyar, az nem olyan fajta? Mit tudnak maguk franciák a mi népünkről? Imre atya! Miért etetem, itatom? Magyar kend is, nemde?
- Imre Magyar vagyok ám a javából! Miért is jöttem el! Istenem, adj békét Magyarországnak! István szent országa, mikor leszel újra szabad?

MAGYARORSZÁG

- Lapos A Duna két partján és a Tiszán túl
maroknyi nép él látatlanul.
Büszke lakói Európának,
Kárpátiának, a Magyar hazának.
- Nagy ember közöttük ezer akad,
a tudás, a bölcsesség el nem apad.
csak előre lépnek erős hittel!
Magyarok maradnak, ha kell erővel.
- Imre Kis híján ezer éve már,
hogy virágozik a mi Kárpátiánk.
Szent István, Kálmán, Béla, Imre,
Hunyadi Mátyás, mind hazánk szülötte.
- Emlékük tartja a bizást, a hitet,
az igában is az igaz magyar szívet.
A német, török, osztrák, francia
nem törheti meg a magyar népet soha.
- együtt Szomorú nép a miénk. De még él.
Szomorú nép és mindég csak fél,
pedig nevetni is tud. Hajh, de még hogyan!
Ha a magyar kacag, a vár is megroggyan!
- S a magyar tánc! Nincs még egy olyan.
Az csak a magyar, aki sírva is mulat.
Ha szól az ének. A magyar ének!
Lángol a vérünk, pezsdül az élet.

Lapos táncol egy kicsit, majd legyint és kimegy. Imre atya szomorúan leül, tovább iszogot, majd lassacskán elalszik.

- Sylvie Hallod Colette, jól megkaptuk! Hol van Jean-Michel úr? Az igazi hazafi!
- Pavel Elemelkedek.
- Sylvie Akkor halljuk a kis poétát. Na, te cseh gyerek, mit gondolsz?
- Pavel En világpálgar vagyok. Nekem nincs rossz szavam senkire.
- Sylvie jön be Beata Mi van a kis szűzzel? Nem kér egy kis levest?
- Beata Nem éhes. Nagyon bánatos, szegény. Szomorú a tette miatt. És azt is mondta, hogy ő az élet és a világ peremén magára hagyott gyenge lélek, szívében a hittel, méhében a bűnnel ... Ez olyan szép! Elmondattam vele vagy négyszer.
- Sylvie A magára hagyott érző lélek! Egy filozófus veszett el ebben a lányban. Nyugodj meg kis Beata, ez még nem a világ vége. Néhány évig senki sem viszi táncolni, de aztán minden rendbe jön. Az idő takarít, a múlt elvész!
Ezek "a" gondolatok, kislányom. Én se nagyon akartam anya

lenni. A szakmám se kívánta, de megesett. Aztán az élet keservesen viszonzta ódzkodásomat. *sóhajt*
 jön be Beata, nem éhes az a lány?
 Lapos Sylvie *megrázza magát, visszazökken a jelenbe* Nem éhes az. Legfeljebb a babusgatásra.
 Pavel Szilva onyo tancba vinné, ho nam lene o velagperemen.
 Lapos Miket zagyválsz össze-vissza?
 Sylvie Mondtam, hogy néhány évig nem pályáznak társaságára a bálban. Még Jean-Michel úr se venné rá egy táncra.
 Colette *Jean-Michel megjelenik az ajtóban, még nem veszik észre.* Jean-Michel úr akárkit nem vinne tancba. Ó egy igazi úr.
 Lapos Te meg mit féltékenyekedsz? Egyből ráteszi kezét az első férfira.
 Colette Jean-Michel úr igenis megnézett már engem jópárszor, s nem hiszem, hogy egy ilyen hasas tyúk felkeltené az érdeklődését!
 Lapos Álljon meg a menet, te frajla! Az én fogadómban ne beszéljen velem így senki! Meg aztán nem csak egy férfi van a házban!
 Sylvie *gúnyosan körülnéz* Hát nem valami sok , az is biztos.
 Jean Rólam van szó?
 Colette Jean-Michel úr! *kirohan*
 Sylvie Colette leányzóval a férfiakat vettük számításba, de olybá tűnik, egyedül maradt, mint Ádám a Paradicsomban.
 Jean Ez csak gyermeki fellángolás ... Colette részéről. Hanem a táncról is beszélgetek, nemde?
 Sylvie Megemlítettem, igaz. De nem hiszem, hogy uraságod bálokról, táncestekről szokott álmodozni.
 Jean Ne higgye ám, asszonyom, hogy nekem nincsenek ilyenféle emlékeim. Nem voltam mindig bénaságra ítélve. Még a háború közben sem hagytam ki a mulatozós alkalmakat. Istenem! Táncolni! De szép is volt!

TÁNC

Jean Tánc!
 Amikor formás idomok egymáshoz simulnak.
 Tánc!
 Amikor feszült izmok lendítik tagodat.
 Tánc!
 Amikor álomba ringat a lágy hullámmás.
 Tánc!
 Amikor átlépsz a jelenen, s kitárul egy új világ.

Én is voltam egész ember,
 rohantam, ha hívtak.
 Nem törődtem gonddal, búval,
 rám csak nevetetést bíztak.

Forgás!
 Amikor gömbbé alakul körötted a tér.
 Forgás!

Amikor megremegsz, ha a pörgő szoknya hozzád ér.
 Forgás!
 Amikor elkábulsz és részegen keresed a nyugalmat.
 Forgás!
 Amikor csak kedvesed nézed, s a szála melletted elsuhan.

Szerelmes voltam a táncba,
 megőrültem, ha szólt a dal.
 Ezerszer mondtam igent a hívásra.
 Sohasem bántam, ha elfáradtam.

Jó volt ám erősnek lenni. Rohanni! Szállni! Oh, a mozgás öröme.
 A lélek szabadsága. Ahogy suhansz, a szívdobogás diktálja a tempót. És viszont: az ütemre dobban a szív. Halk sóhaj a keringő jutalma. Szinte nem is érzed, ahogy lépsz. Nem is lépés az! Suhanás. Felemelkedsz a földről, az az apró szökkenés az egekbe repít. A végtelenbe. S repülsz, mint a madarak, s látod a mélységet. És a kezek! Ahogy lágyan tartod párod kezét, alig érinted, szinte csak a gyöngyöző verejték köt össze. S mégis, mintha együtt szállnátok a forgás szédületében. Mert a tánc, több, mint mozgás. A tánc gyönyör és rémület, száguldás és a mozdulatlanság, öröm és könnyes bánat, az élet és a pillanat tüze. A tánc maga az erotika. A titokzatos rejtély, a megválaszolatlan kérdés, a befejezetlen válasz. Oh, a tánc. Szinte hallom a zenét, s magával ragad. A tánc. Oh, a tánc ...

Szerelmes voltam a táncba,
 megőrültem, ha szólt a dal ...

Sylvie Meggyőzött, Jean-Michel úr. Szép gondolatai vannak.
 Colette *dal közben jött be* Istenem, de szépek! *sírva kirohan*
 Lapos Nem kell mindjárt elérékenyülni! A tánc nem a könnyek jutalma. Bezzeg a magyar sírva is vígad!
 Jean Mert a tánc érzéseket szabadít fel.
 Sylvie Érzéseket? A tánc? Fiatalság, bolondság!
 Pavel Nam kel ceremaniaznunk, mama! Ho irigykodik rank, jojon, rapjunk egyet!
 Sylvie Ropjál ám a nyelvetörött cseh nagybácsikáddal, te taknyos!
 Pavel Mast met kel bantania ongemet? Egy legyen kedvas ... kedves oz omber!
 Jean Sylvie anyó, ne csak a hangját halljuk! Lássuk, mit takar egy érett test!

SZÉP VAGY SYLVIE

Sylvie Jaj, de szépek vagytok!
 Jaj, de drágák vagytok!
 Jaj, de vonzók vagytok!
 De engem bizony meg nem kaptok!

Ó, de vágyom rátok!
 Ó, de másznék rátok!
 Ó, de bújnék hozzátok!
 De engem bizony meg nem kaptok!

férfiak Szép vagy Sylvie, vonzó vagy,
 de lelked nem adod.
 Vágyunk rád, úgy másznánk rád,
 bújnánk hozzád, de te nem hagyod.

Sylvie Bokám vékony, lábam kecses,
 combom kemény, fenekem feszes,
 ölem forró, hasam lapos,
 hátam sima, keblem magos,
 kezem bársony, vállam formás,
 nyakam kecses, arcom csodás,
 ajkam kerek, orrom pisze.
 Selymes hajam! Meleg szemem!

férfiak Bokád kecses, lábad hideg,
 öled száraz, combod remeg,
 hátad feszes, kebled lapos,
 szemed ferde, orrod magos,
 kezéd remeg, arcod keskeny,
 hajad ritka,
 fogad egysem.

Sylvie Bokám vékony!
 férfiak A hátad feszes!
 Sylvie Ölem forró!
 férfiak A feneked eres!
 Sylvie Keblem kemény!
 férfiak A kebled lapos!
 Sylvie De a lábam hatvan éve harminchatos!

férfiak Szép vagy Sylvie, vonzó vagy,
 csak a lelked nekünk nem adod.
 Vágyunk rád, úgy másznánk rád.
 Bújnánk hozzád, de te nem hagyod.

Sylvie Hagyom, ha nagyon akarom!

Jean Brávó! Ilyen műsort ritkán lát az ember!
 Lapos Még a könnyem is előjött a nevetéstől.
 Sylvie Megmozgattam érett tagjaimat, ideje pihennem. Colette! Majd
 reggel elrámolsz, ma korábban pihenőre térhetsz. Pá,
 kedveseim. *elindul* Hanem arra a lányra azért nézzenek néha. Ki
 tudja, mi lesz. *elmennek*, *Colette sóvárgó pillantással búcsúzik*

- Jean-Michel-től, aki nem veszi észre*
- Jean Engem is várnak gondolataim. Ébredjen, Imre atya! Menjen lenyugodni! *e!*
- Imre Megyek, megyek! *e!*
- Pavel Engem is varnak o gondolatok. Meg o muzsa csokja! Cupp! *tánclépésekkel kimegy ő is*
- Lapos *pipára gyújt* Micsoda móka! Nagyszombati mulatság.
- Beata *jön be, kézen fogva Chantal-lal* Gyere! Csak apuska van itt.
- Lapos *felugrik* Ejnye lányom! Még kiszáradsz nekem. Egyél! Igyál! Meg aztán nem csak magadat táplálsz. *zavarban van*
- Chantal Köszönöm, fogadós úr! *leül*
- Lapos Lapos vagyok. Magyar név. Na, Beata! "Áléoli"!
- Beata Csak Chantalt ...
- Lapos A szobába talál ő egyedül is.
- Beata Jó éjszakát! *e!*
- Lapos Na, ízlik? *Chantal bólint* Te aztán kalamajkát okoztál itt nekem! Mégiscsak fura egy ilyen apáca. Egyáltalán, fura manapság egy apáca.
- Chantal *zokogva* De én nem tehettem róla!
- Lapos Tudom én azt! Mert a szerelem, az jön. Nem válogat. Látod, én is hogy elkerültem otthonról. Pedig de szerettem Magyarhonban. Somogy! Ejh!
- Chantal A fogadós úr magyar?
- Lapos Amint már említettem. Hanem mesélj, hogy esett ... ami esett? *zavartan* Na, nem úgy gondolom ... csak hát ... ne legyél már olyan búvalbélelt!
- Chantal Hogyan is beszélhetnék ... a bűnömről? *zokog*
- Lapos Mintha ... nem bűn lett volna. Ilyen mindenkivel előfordul ... gondolom én. A kapitány is most mesélte az imént ...
- Chantal Lakik itt katona is?
- Lapos *elmélázva egy gondolaton* Egen.
- Chantal Kinek a katonája? Bonaparte-é?
- Lapos Te itten hogy ráhibázol mindenre: azé. Érdekel tán? *eszmél* Csak nem ... katona volt ... az a ... személy?
- Chantal Egy hadnagy. De ő nem tud semmit! Mert el kellett mennie. S rám már várt az Úr.
- Lapos *magának* Az úristenit! Itt valami bűzlik! *oda* És hogy hívták e te hadnagyodat?
- Chantal Nem tudom. Katonácskának szólítottam. De azt hiszem, Jean volt a keresztneve.
- Lapos Jean-Michel ...
- Chantal Lehetséges.
- Lapos *magának* Hogy ez a Pavel kölök hogy beletrafált!
- Chantal Én azóta őrzöm a képét. Itáliában festették róla. Egy igazi művész. Itt hordom a szívem alatt. Hogy majd megmutathassam ... *zokog*
- Lapos Mutasd. *megnézi, egyből lecsapja az asztalra, belesápad* Aztán ... hogyan jöttél el ... onnan a kolostorból? *próbál viccelődni*

Elköszönni nem köszöntél, mi?
 Chantal Elszöktem. Istenem! Mit tegyek? Mit tegyek?
 Lapos Csak ne sírj! Van épp elég gondunk, ne ríjál, te!
 Chantal Elisabeth nővér volt az én tanítóm. Halálával az egyetlen földi társamat veszítettem el. Mert nekem már csak ő maradt ... Az Úr kegyelmében és irgalmasságában éltem. *kiáltva* És mégis bűnbe estem! *csendesen* Nem értheti meg ezt senki ... mit gondolnak rólam? *zokogva* Mit gondolnak rólam?

HISZEM MÉG ŐT

Chantal Esküvel fogadtam, Hozzá mindig hű leszek.
 Esküvel fogadtam engedelmességemet.
 A bűntől, a kísértéstől sosem féltem.
 Hittem kegyelmében. Csak érte éltem.

Akkor sem tudtam, miért teszem.
 Akkor, ott éjjel, kiben hiszek?
 Édes érzés volt, homály fedte múltam.
 A vágy elkábított kedvesem karjában.

Hogyan mondjam el, hogy hiszem még Őt?
 Hogyan mondjam el, hogy keresem Őt?
 Hogyan érthetné meg, hogy édes e bűn?
 De Övé a hitem végtelenül.
 Hogyan érezhetné, hogy itt valaki él?
 Nem magamért tettem! Ő sokkal többet ér.
 Gyermeke mért, aki olyan, mint Ő.
 Kettejük léte adhat még erőt.

Menekülök. A bűnöm méhembem hordom,
 de kedvesem emlékét meg nem tagadom!
 Az édes érzést, azt az álom éjszakát
 szívemben őrzöm, s ezerszer élem újra át.

Hogyan mondjam el, hogy hiszem még Őt?
 Hogyan mondjam el, hogy keresem Őt?
 Hogyan érthetné meg, hogy édes e bűn?
 De Övé a hitem végtelenül.
 Hogyan érezhetné, hogy itt valaki él?
 Nem magamért tettem! Ő sokkal többet ér.
 Gyermeke mért, aki olyan, mint Ő.
 Kettejük léte adhat még erőt.

Lapos *meztörli a szemét, s a teljesen elgyengült Chantalt kikíséri a szobájába* Sírjál csak lányom! Sírjál tiszta szívedből! Tudom én, milyen az amikor ... tudom én ...

FÜGGÖNY

ÉJSZAKA VAN. A galérián megjelenik a hálóruhás Colette, s lelopózik a fogadóba. Nézegeti a maradék italokat, közben álmodozik.

MÉG NÉHÁNY ÉV

Colette Csak reméltem,
ám igazából még nem tudtam,
de éreztem,
a lehetőséget megtaláltam.
S ahogy múltak az évek,
igazat adtam magamnak.
Még néhány év - de csitt!
Valaki még meghallja.

Az asszonyom olyan vastag,
hogy elképzelni sem tudom.
Nyugodtan élhetek tovább,
ha csak a tizedét is megkapom.
S ha rajtam múlik, enyém lesz:
"Nézd, Colette, a gazdag!"
Még néhány év - de csitt!
Valaki még meghallja.

Suvdudáp duvdudáp.
Felmarkolom a dohányt.
Suvduviduváp.
Irány a nagy világ!

Nemesek, grófok, hercegek
lesik minden kérésemet.
Párizs, Róma, Bécs utcái
visszhangozzák lépésemet.
S a szolgálólány eltűnik,
Colette már nem szegény, gazdag!
Még néhány év - de csitt!
Valaki még meghallja.

Suvdudáp duvdudáp.
Felmarkolom a dohányt.
Suvduviduváp.
Irány a nagy világ!

Még néhány év - de csitt!
Valaki még meghallja.

Indulna vissza szobájába, de megjelenik Chantal. Colette elbújik. Később előjön Jean-Michel is, de őt egyik lány sem veszi észre, mint ahogy Jean-Michel sem látja a másik kettőt.

MIÉRT KELLETT MEGLÁTNOM ŐT?

- Chantal Miért kellett meglátnom őt,
miért kellett megszeretnem?
Miért engedtem a csábításnak?
A megbocsátást hol keressem?
- Jean Mintha szólana hozzám. Most is hallom őt.
Az emlék feltör minden pillanatban.
Miért kell minden választ elfogadni,
ha tudom: a kérdés fájdalmat takar.
- Chantal Eddig úgy éltem, ahogy Atyámnak jó volt,
sohasem tudnám megbántani.
De mit tegyek, hogyan döntsem el;
Szeretnem kell? Vagy hűségben élni?
- együtt Látom, ahogy néz, s ha szólok, meghall.
De tudom, szerelmet már sohasem vall.
Mégis úgy kívánom édes csókját,
annyira vágyom halk sóhaját.
- Jean Szólnék hozzá, de már nem szólhatok ...
- Chantal Emlékét már csak méhem őrzi ...
- együtt Oly reménytelen keserű életem!
- Chantal Testem bűnét szívem vérzi.
Oh ...

Chantal sírva lerogyik, Jean-Michel szomorúan visszamegy szobájába. Colette letámadja Chantalt.

- Colette Hát ez az a romantikus hasasbaba! Apát akar a kölykének. Még a végén lecsapja kezemről Jean-Michelt! Na, azt várhatod kisanyám!

NEM LESZEL AZ ÖVÉ

- Colette Mi van kislányom, dobban a szíved?
Mit akarsz te ártatlan gyermek?
A sánta katonára fáj a fogad?
Már most szólok, hogy halott a terved!
- Chantal Oh, hiszen te kihallgattál!
Tudod a titkom, ismered búmat.
- Colette Mit akarsz ezzel a romantikával?
Kapsz egy akkorát, hogy a szemed kiguvad!

Chantal Hogy lehetsz ennyire lelketlen,
 hogyan lehetsz ennyire gonosz?
 Ha megtudják titkom, elkárhozom.
 Míg él a remény, szívem dobog.

Colette Ne hidd, hogy engem nem izgat már romantika.
 A fattyúddal törődj, te lány!
 Mit képzelsz, az élet habostorta?
 Teszek arról, hogy utamból elállj!

Chantal Mit tudsz te arról, mit érez a lelkem?
 Colette Az utamból egy-kettőre eltakarítalak!
 Chantal Hogy bánhatsz így egy reménytelen szívvel?
 Colette Fogd be a szád, vagy megpofozlak!

Chantal	Colette
Miért bántasz engem?	Nem leszel te sohasem az övé!
Miért vagy kegyetlen?	Nem kapod meg sohasem a szívét!
Miért vagy hozzám gonosz?	Nem fogsz karjába omlani!
Miért lettél ennyire rossz?	Nem fogsz vállán nyugodni!

Chantal kirohan, Colette néz utána.

Colette Elment. Még ő van felháborodva! Bár igaz, ami igaz, nem úgy tűnik, mintha Jean-Michel kellene neki. Sebaj! Tőlem azt a titokzatos apajelöltet megkaparinthatja! De a hadnagyocska az enyém! Mindjárt felkel a nap! Megyek.

Colette kimegy. Kis idő múlva felerősödnek a fények: reggel van. Szállingóznak be a lakók; Lapos, Jean-Michel, majd hirtelen kivágódik egy ajtó - a hangját halljuk - és esve-kelve megérkezik Pavel, kezében egy papírlapot lobogtatva.

Pavel Alkatam! Sekerekelult! Magvan.
 Lapos Nézd már, a művészske milyen ricsajt csinál!
 Pavel Sekere ... sekereke ... tudtam egazit írni. Varsat.
 Jean Gratulálok, Pavel. Talán hallhatnánk is a költeményt?
 Pavel Nam es todom! Talan lehetne meg változtani rojt!
 Jean Ugyan már! Halljuk!
 Pavel Tenyleg?
 Jean Tényleg.
 Pavel Elmandhatom. De szerelmes vers. Kenek mandjam?
 Lapos Ha szerelmes vers, mondd nekem! nevetnek
 Pavel Meghagy o Lapos ornak! Meket beszél!
 Jean Halljuk Pavel, ne cifrázd tovább a körítést!
 Pavel No! Tesek fegyelni!
 Ho magkapnam oz esejt, hagy elmandhasam,
 ho csak egy percre elernem, hagy meghalgasad,
 amet regota el kene mandanom.

Talan lesz meg ro alkalam!
 Ogy ereztetted mendet megerttetel.
 Ogy gondaltad, szerelmenker mindenet megtetel.
 De oz egazat el kelet valna mandanom.
 Talan lesz meg ro alkalam.
 Ho megkapom oz esejt, leoltetlek,
 Mekor megnyugodtal, lagyan megolelek.
 Zs vegre lasz edo elmandanom,
 amere sohasem valt meg alkalom.

- Jean *merengve, gondolataiból felocsúdva* Nagyon szép volt Pavel.
 Pavel Ogy gandalja, Zsanmesel or?
 Lapos Na, ha így belelendültél kölkök, akkor forogjon a pennád, mielőbb láss pénzt is a tentádból! Hogy aztán kézbe vehessem a tartozásodat, "amere sohasem vált meg alkalom".
- Pavel Maris ojab sorok vannak az oszemben. *leül egy asztalhoz, papírt vesz elő és írni kezd*
 Lapos *jön be Beata* Te meg, Beata, hívd ki azt a lányt. Egyen valamit. *Jean-Michelre néz, zavartan korrigálja magát* Vagy tudod, mit? Inkább vigyél be neki egy kis harapnivalót. Ne járkáljon ilyen állapotban. *meztörli homlokát, leül* Aztán szóljal Colette-nek, hogy eridjen azért a hársziáért.
- Sylvie Micsoda kellemes jelzőkkel illet az én kedves vejem.
 Lapos Hogy kedves, azt nem mondanám.
 Sylvie Miféle üdvözlőket hallottam idelentről?
 Jean Pavelt megcsókolta a múzsa.
 Sylvie Fene egy gusztusa lehet.
 Jean Na! Fiatal barátunk elszavalta élete első remekművét.
 Sylvie Látom nagyon belemerült most is a költészetbe *Pavel szorgalmasan irogat* Na és a kis apácánk? Hol van? És Imre atyát sem látom. Csak nem eresztették össze őket?
- Lapos Beata kinézett a lányra. Az atya meg elmélkedik. Szent ünnepre virradt ma.
- Jean Bizony. Még sohasem töltöttem ilyen békés környezetben az ünnepet.
- Lapos Nyugodt! Mondhatom!
 Sylvie Én bezzeg évek óta ide vagyok beszorítva. De idővel megszokja az ember.
- Jean Hogyan került ilyen messzire a várostól, a zshivajtól?
 Sylvie Voltam én a darázs-fészkek közepén is. Ha! Lehetett bármi, én kegyeltje voltam a történelemnek. "Vivlöröá! Vivlárépübblik!" Nem számított, mit üvölt a nép, kellett. Aztán ... mint ez a kis szentlélek, egyszer én is bekaptam a horgot. Nem mondom, már benne voltam a korban, de kurtizánnak lenni, az életforma. S ebbe nem passzol a család, a gyerek. Az egyetlen örömöm, hogy kék vér is csörgedezik kislányomban. *elérzékenyül* Csörgedezett. *próbál kedélyes maradni* Ez is erény, nemde?

AZ ÉLET ENGEM IGAZOLT

Sylvie

Tudjátok, én lenn születtem Korzikán.
Ott élt Klára, kinél nem volt nagyobb kurtizán.
Ő figyelt fel rám, indított el a pályán.
Csak az első volt új. A többi néhány jött egymás után.

Mikor elment a gróf úr, felébredtem.
A fürdőben már éreztem, hogy véreztem.
Ennyi volt, nagy dolog! Valami elveszett.
Rájöttem, hogy a vágy milyen jól jövedelmezhet.

Segített Klára, segített minden porcikám,
formás testem, szerencsém és minden fifikám.
Ha kellett, járt a szám: véleményem mindig volt.
Nem kapkodtam semmit el. S az élet engem igazolt.

Egyre népszerűbb lettem, jól ment a sorom,
megnőtt a hírnevem. Megnőtt a vagyonom.
Igaz, öregedtem, hisz használtak sokan.
De sohasem féltem, magamban mindig bíztam.

Segített Klára, segített minden porcikám,
formás testem, szerencsém és minden fifikám.
Ha kellett, járt a szám: véleményem mindig volt.
Nem kapkodtam semmit el. S az élet engem igazolt.

Aztán egy szép napon, ahogy az lenni szokott.
Elegem lett, megszűnt, ami addig hajtott.
Bőgtem napokig, megvetettem múltam.
Kerestem az értelmét, mire is jutottam.
Menekültem a cafka múlt elől.
Menekültem a kéj öleléséből.
Hónapokig vergődtem, a múltamon rágódtam.
De végül rájöttem, hogy nem bánom ami ... aki voltam.

Segített Klára, segített minden porcikám,
formás testem, szerencsém és minden fifikám.
Ha kellett, járt a szám: véleményem mindig volt.
Nem kapkodtam semmit el. S az élet engem igazolt.

Sylvie elrohan szobájába, a többiek elgondolkozva ülnek.

Jean

Egyrésztől megértem. Mikor rádöbben az ember, mennyire rohan az idő, bizony rapszodikussá válik. Ezen mindenki átesik egyszer-kétszer. Másrésztől nem tudom megérteni, hogyan élhet így az ember. Számomra a szerelem monogámiát jelent. Nincs mélyebb érzés annál, amikor egy nő és férfi az egymás iránt érzett lelki és testi vonzódását, akár az idő múlásával, vagy a távolság elfogadásával, de a bizalom és egymáshoz kötöttség

kölcsönös elfogadásában éli meg. *kimegy*
 Pavel Brava ... oz *nyel egyet* ... oz koltoi ...
 Lapos *enyhe megvetéssel Pavelre néz* Én nem nagyon értem mit mondott, de a lényege való igaz lehet. Bár azontúl, hogy a nő a férfival, férfi a nővel borul össze, végül is senkinek sem árt a változatosság. Persze addig, ameddig. Na, hozok egy kis tüzelnivalót. *kimegy*

MÁS VAGYOK

Pavel Mondhatnám, hogy imádom a szőke lányokat.
 Mondhatnám, hogy rohanok, ha egy barna hívogat.
 Mondhatnám, hogy egy érett asszony megőrjít.
 Mondhatnám, hogy két dús kebel könnyen elkábít.

Elhinnék, ha kalandjaimról mesélnék.
 Elhinnék, ha szerelmeimről zengenék.
 Elhinnék, ha kedvesem levelét felolvasnám.
 Elhinnének bármit, hiába mondanám:

Én más vagyok, mégis érző ember.
 Itt élek egy húsz éve vérző sebbel.
 Ugyanúgy szeretek. Más mégis furcsáll.
 Keresem a helyem. A remény visz tovább.

Más vagyok, mégis szeretnek sokan.
 Más vagyok, de előlük eltitkoltam.
 Pedig nem bűn, ami szívemben él.
 Ugyanúgy érzés, ugyanúgy féltés!

Sylvie *jön be* Mi az, egyedül hagytak, kicsim? Hű de hideg van ideleenn!
 Colette!

Colette *Jön be* Igen asszonyom!

Lapos *jön be, kezében farönkökkel* A betyár mindenit, de cudar egy húsvétunk van!

Sylvie Rakjál a tűzre, mert megfagyunk mindnyájan!

Lapos *indulna ki, magában morgolódik* Ráraknálak én a tűzre, de az sem fogna rajtad.

Beata *jön be, Chantal kezét fogva* Apuska, idenézz! Lapos megáll,
 Colette villámokat szór szemével

Lapos Na lányom, végre megjött az eszed. *Jean-Michel szobája felé néz*
 Egyél egy kis levest, de inkább ne mutakozz idekint ... nem jó neked, ha ilyen állapotban itt mászkálsz. Colette ugorj, hozz egy tányér levest, aztán küldd az öreg csuhást is, lassan itt az ebéd ideje, mondja el az ünnepi áldást! *kimegy*

Colette Miért van az, hogy nekem még Húsvét vasárnapján is ugrálnom kell mindenféle jöttmentek kedvéért? Itt mindenki a rabszolgájának tekint. *kirohan*

Imre *jön be, meglátja Chantal* Szolgái csak az Úrnak vannak. De van,

aki még arra se méltó, hogy az Ő szolgája legyen.
 Lapos *jön be* Uram! Atyám! Uramatyám! Ezek a szavak borzolják az idegeimet.
 Imre Ó, te halandó! A te lelked is a megtisztulás útjára lép, ha akarod, ha nem. Én tudom, hogy te jó ember vagy, hiába is palástolod. Akkor háborog a lelkem, amikor effélét látok, mint ez a lány! Apáca ez? Hol vannak a csomói?
 Lapos Ne bántsza szegényt, van ennek éppen elég baja! Nézzen rá, mi a bűnhődés ha nem ez? Jól mondom, Pavel?
 Pavel Ogy van! Ne bancsa szegényt!
 Sylvie Az Úr földi helytartója! Mondhatom! Ne félj lányom, vigyázunk rád!

NAGYON FÁJ

Chantal Mi lesz velem? Hogy neveljem a gyermekem végtelen hittel? Hisz lát az Úr, meg nem bocsát ...
 Nagyon fáj!

Kerestem éveken át.
 Ő hallgatott a hívó szóra, s eljött hozzám.
 Vártam rá, s most visszavár ...
 Nagyon fáj!

Tisztíts meg bűnömtől, adj erőt nekem!
 Hajlítsd meg testem, életem adom neked.
 De vigyázd őt, a kincsemet!
 Tudom jól, hogy lelkét elérheted.

Istenem és gyermekem,
 hogy fogadjam mindkettőt szívembe?
 Kérdésre kérdés: élet, vagy halál ...
 Nagyon fáj!

Mit tegyek, nincs senkim sem,
 ki felemelne, eljönne, hogy segítsen.
 Az idő megállt, megöl a magány ...
 Nagyon fáj!

Tisztíts meg bűnömtől, adj erőt nekem!
 Hajlítsd meg testem, életem adom neked.
 De vigyázd őt, a kincsemet!
 Tudom jól, hogy lelkét elérheted.

Egy új élet, új találkozás.
 Ha rágondolok, testemen melegség fut át.
 Várom őt, nagyon várom már ...
 Oh, mennyire fáj!

ANYA CSAK EGY VAN

Imre Nem az számít, hogy neked mi fáj.
Szenvedned kell, ha képes voltál
hited, esküd elárulni,
az Úr kegyelmét elkárhozni!

Ne azt várd, hogy gyermek szülessen!
Azért kérd, hogy elérülhessen
a lánya helyett, akit elveszített
adj egy újat! A gyermekedet.

Chantal Nem tehetem, értsd már meg. A szívem megszakad!
Elvenni tőlem őt sohasem szabad.
Belehalok! De ő is, tudom.
Értsd már meg, az anyja vagyok!

Imre Anya csak egy van, Jézus Szűzanyja,
Mária, ki fiát szenvedni hagyta.
Mert tudta jól, hogy miért teszi.
Tudta, hogy az Atya magához veszi.

Chantal Hiszem és tudom az isteni igét.
Hittel és tudással töltöm meg szívét.
A fényt, csillogást megtagadom,
de gyermekem kezemből ki nem adom!

Chantal	Védem őt a bűntől, hittel gyújtók erőt. Szeretem, ahogy csak anya szeret. Uram, megszolgálom kegyelmedet!	Imre	Védd a kísértéstől, adj a hithez erőt! Legyél anyja a szeretetben ... de ne bízz az Úr kegyelmében!
---------	--	------	--

Chantal lerogyik, Sylvie és Beata mellé lép, felsegítik egy székre.

Lapos Imre atya! Miért bántja szerencsétlent? Nem látja milyen
állapotban van?

Sylvie Ember maga? Az állatok jobban megbecsülik egymást!

Imre Az Úr ...

Lapos Az Úr most az áldásra vár. Azt mindenségit neki, hát kezdje már
el! Colette, gyere te is! *Colette be*

Imre *sápadtan belekezd* Aki ételt, italt adott, annak neve legyen
áldott. *leülnek, kivéve Imre atyát, aki tölt magának, iszik egyet
és folytatja háborgását*

VITA

Imre Hat éve már, hogy minden évben
itt mondok imát Feltámadáskor.

S hat éve első alkalom,
 hogy nincs ez asztalnál maradásom.
 A bűn, az álnok kéj egy álhívót elragadott!
 Pedig ártatlan - mondja ő.
 De aki erősnek tartja magát,
 az erős is maradjon!

- Lapos Imre atya, én becsülöm és tisztelem.
 A hivatását végezze, én mindenben elismerem.
 De akinek feladata a szeretet és oltalom,
 hogyan képes arra, hogy állandóan bort igyon?
 S mennyit! Te jóságos ég, hogy van ez?
- Imre Szólj csak, te rokonlélek, aki hitedet megtagadod!
 Isten népünk jó útra terelte, s ez érte a válaszd?
- Lapos Isten nevében szól, de ördögi gondolat ez!
 Miért bűn, ha amaz szeret, s csókkal felel emez?
 Rossz nézni, ahogy széttárt karral borgőzben lebeg!
 Az ilyen szívtelen apostolt az Isten verje meg!

Imre kirohan, Lapos levegő után kapkod a felindultságtól. Pavel felugrik.

NEM LEHET OLYAN ISTEN

- Pavel Mi ez kérem?
 Mégis hogy képzelik ezt?
 Nem látják,
 ez a lány mennyit szenvedett?
 Csak üvöltenek,
 apró szívét darabokra törik.
 Hogy legyen így anya,
 mikor embernek sem tekintik?
- Colette Bűn, kegyelem, ártatlanság!
 Mit érnek ezek a szavak?
 Mondd, kis Pavel, honnan jött
 ez az együttérző gondolat?
- Pavel Colette, te is gúnyolódsz.
 Pedig szíved biztos van.
 Nem értik? Új élet a tét!
 A csöppség már rég úton van.
- Chantal Miért kell durva szavakkal vagdalódnod?
 Miért támad atyám? S ön miért véd meg?
 Bocsánatért esedezem.
 De az Úr dönthet csak felettem!

- Colette Az Úr? Egy frászt!
Kis naiv lélek.
Hogy élhetsz így elkábítva?
Felzabál a bűdös élet.
- Pavel Nem engedem,
hogy ily szavakkal bántsad meg e gyermeket!
Ha így érez, ne bántsák!
Miért is van az emberi lélek?
Csodálják inkább szeretetét!
Szorítsák meg remegő kezét!
- S te sose tagadd meg kedvesed!
Bár titkolod, de még szereted.
- Nem lehet olyan Isten az égben,
aki nem érez apró részvétet.
Vállald el tettet! A múltad, a jövőd.
Pihentesd kincsedden fáradt kezéd!
- Chantal újból elájul, Sylvie próbálja felébreszteni. Megjelenik Jean-Michel, Lapos egyből eszmél.*
- Jean Mi történik itt?
- Lapos *Chantal elé ugrik* Semmi ... semmi. Jean-Michel úr, kijönne velem egy pillanatra?
- Jean Na?
- Lapos Beszélünk kellene ...
- Chantal *Jean-Michel hangjára feleszmél ájulásából* Katonácska!
- Lapos *hangosabban* Mennünk kéne ...
- Jean *észreveszi* Nővérke!
- Chantal Katonácska! Oh. Istenem!
- Jean *megöleli* Hát te itt vagy? Te vagy ... te vagy itt ... és a gyermeked ...
- Chantal ... és a te gyermeked. *összeölelkeznek*
- Sylvie Na, ha így együtt a család, akkor segítsenek, mert valami lesz! *lefejt Jean-Michelt Chantalról*
- Jean Istenem, mit tettem?
- Chantal Az én bűnöm!
- Sylvie Gyere Colette, ide egy épkézláb ember kell!
- Colette Asszonyom én ... én ... Istenem, ez olyan szép! *elpityeredik, Sylvie segítségével átkarolja Chantalt és kiviszik, Jean-Michel lerogyik egy székre, az ájulás határán van*
- Pavel Hat ertik mar? Erol beszéltem! O szeretet mendenet legyoz. Es mendeg jon ojan pilonat, amerol mar lemondatak.
- Imre *az ajtónyílásból nézte végig az eseményeket* Gyenge vagy gyerek, hogy megvédd a lányt. Elhagyta otthonát, ahol övéi között lehetett, ahol törődtek vele. S azért, hogy a bűnnek adózhasson. De kivetett lett, s kivetett is marad!

- Pavel Emra otyo, nem erti. Tarthatnok angem gyeroknek, betegnek, ferdenek, de lahetek en is kivetet. Do okor sem hagyom, hogy Csantal vedetelen maragyon! Ho Emra otyo oz Esten foldi szolgaloja, magtstesetoje, hogyan todja banteni embortarsat? Nem ozt monta Jezos: Ogy banyatok oz emberekel, ohogy akarjatok, hagy veletek es banyanak! Hat ozt okorja, hogy egy banyanak mageval es? Ami megtortent, oz nem valik kamfor. Ozal egyut kel elni. Mendenkinek vot fajdalme, nam? Mangyak! Nam?
- Imre Ez a gyermek bűnben fogant! És csak az Úristen bocsáthat meg vétkeinkben. Nem holmi fertőben leledző ifjú tollforgató! Mit képzelsz? Te osztod talán a kegyelmet?
- Lapos *eddig pihegve ült a széken, onnan hallgatta a párbeszédet, most ordítva felugrik Imre atya! Elég! Nem hallja talán, miről beszél a gyerek? Igen, mindenkinek volt fájdalma. És van olyan fájdalom, ami örökre velünk marad. S csak a szeretet segít legyőzni a bánatot. Jókedély! Azt hiszik könnyű vidámnak lenni? Ha nem kerül ide ez a lány, maradunk a sivár életünk béklyójában! Ez a gyenge lány elhozta közénk fájdalmát, s csak köszönetet mondhatunk neki. Az a nagyszájú Sylvie anyó, a megfontolt Jean-Michel úr, a mihaszna költő, de még Colette és Beata is megmutatta végre a másik arcát. Talán ez az igazi énünk! Igenis, mindenkinek volt fájdalma, és a fájdalmak irányítják a jövőt. Kinek több, kinek kevesebb vér csordul ki szívéből, de a bánat sohasem vész el. Sohasem ... sohasem! *Lapos leborul az asztalra, Imre atya sápadtan néz maga elé, majd lassan, megtörten kivonul**

ÚJRA HÚSVÉT

- Lapos Húsvét volt, egy meleg nap,
nem tavasz volt az, már nyár.
A kedvesemmel nagyon,
nagyon vártuk már.
- Nem terveztük, mit hoz az ünnep,
azt hittük, apró rosszullét.
De hirtelen rádöbbsentünk,
s rohantam orvosért.
- Igazunk lett, mert korábban jött.
Nagyon nehéznek látszott.
Fájdalmas hangja messzire szállt ...
Engem is elért a fájdalom.
- Lányom született. Beata.
Egy új, apró élet!
S egy erős asszony útra kelt ...
legdrágább kincsem elveszett!

Beata Megérint. Ezt érzed minden percben.
Megérint. S te őrzöd emlékedben.
Megérint ...

Lapos Az elveszett kincs vissza nem tér,
az új ragyogón fénylik.
Ő segít élni nélküle.
Ő segít, ha néha feltűnik ...

Beata Megérint. Ezt érzed minden percben.
Megérint. S te őrzöd emlékedben.
Megérint ...

együtt Újra Húsvét.
Újabb év múlt el.
Újra nem hisszük,
hogyan nincs velünk,
ki csak most ment el.
Újra Húsvét.
Újabb év múlt el ...

Megölelik egymást. Berobban Sylvie, mögötte Colette.

ILYEN MÉG NEM VOLT

Sylvie Siessen mindenki, gyorsan mindent elő!
Forró víz, lavór, vasalt lepedő!
Ilyen még nem volt, gyerekünk lesz!
Colette Maradjon már! A fene megesz.

Sylvie Jaj, jaj, segítség! A kislány már az ágyon.
Olyan ez az egész, mint egy jól kitalált álom.
Ilyen még nem volt, gyerekünk lesz!
Colette Maradjon már! A fene megesz.

Sylvie Ha lány lesz, csakis szép lehet,
csendes, vonzó, bájos!
Ha fiú lesz, csakis okos lehet,
a nők kedvence, olyan sármos!

Colette Még szerencse, hogy van itt egy asszony,
aki segít a szegény leányzón!
Ilyen még nem volt, gyerekünk lesz!
Maradjon már! A fene megesz.

Sylvie Ha lány lesz, csakis szép lehet,
csendes, vonzó, bájos!
Ha fiú lesz, csakis okos lehet,

a nők kedvence, olyan sármos!

Sylvie Maradjanak csak a szobán kívül!
A válasz rögvest kiderül.
Ilyen még nem volt, gyerekek lesz!
Colette Maradjon már! A fene megesz.

Visszaszaladnak a szobába. Mindenki feszülten várakozik. A néma csendben becsoszog Imre atya. Körülnéz, s imába kezd.

Imre Imádkozzunk testvérünkért! Uram! Adj erőt, ami életet, ami viszi az életet az úton tovább. Hozzád vezet. Keskeny az út, nehéz a menetelés. Kegyelmed ad erőt a szenvedéshez, az akadály legyőzéséhez, s az érzéshez, amit csak a szeretet adhat nekünk. Tudom, túl erős az én hitem. Vigyázom országod, hogy bebocsátást csak az nyerjen, aki megtalálta hited. Chantal ilyen. Most még csemete, ami erőt gyűjt azután kihajt, majd virágzik és bő termést ad. A tudást, a hitet, a szeretetet. Bocsásd meg az anya bűnét! Kegyelmedből most újrakezdhet, karjában gyermekével, szeretetben párjával. Hagyd, hogy elérjen! Engedd magadhoz a lányt. Várd és vigyázd őt.

Lerogyik a földre, Lapos segíti fel. Egy sikoly hallatszik, majd gyereksírás. Az ajtóban megjelenik Sylvie, kezében a csecsemővel. Kilép Chantal, átveszi a gyermeket. Körülveszik a többiek, végül Jean-Michel lép oda. Ölelik egymást.

OLY JÓ, HOGY SÍRSZ

Chantal Oly jó, hogy sírsz, igazán sírsz!
Nézel rám, magadhoz hívsz.
együtt Egy édes álom! Oly gyönyörű vagy.
Chantal Úgy vártalak!
Jean Úgy vártalak!

Chantal Szeretlek, ahogy csak anya szerethet!
Féltelek, ahogy engem féltettek.
Jean Megvédelek, ha úgy érzem, hogy félsz.
Hidd el, velünk boldogságban élsz!

Chantal Szeretlek,
ahogy csak anya szerethet!
Szeretlek,
ahogy engem szeretnek!
Jean Az élet szép lesz,
s boldogságban élhetsz!

együtt Szeretlek ...

VÉGE